

нието му, че всичко що се върши въ родния край, върш^{ат} го разни чужденци — нехранимайковци и че поляците н^ама защо да възлагатъ над^ежди на разни чужди господари, които прав^{ят} всичко за свой кефъ и интересъ. Да диримъ упование сами въ себе^{та}.

Между всички поетически творения въ полската литература отъ първата половина на нашия в^екъ, Панъ Тадеушъ е единственното здраво творение. И той стои на чело, отъ него се развива сетнешната полска литература. Основнит^е черти на различни типове отъ полското общество, каквито Мицкевичъ е подзелъ въ Зося, Тадеуша, Яцека, Со^пница и др., и до день-днешенъ подзематъ и развиватъ полскит^е художници на словото, отъ Крашевски та чакъ до съвременния най-виденъ пов^ествователъ, Хенрикъ Сенкевича. Художественната простота и естественостъ на Панъ Тадеушъ с^лужатъ за идеалъ, къмъ който се домогватъ чакъ и до днесъ полскит^е писатели. По здравина на чувство, ра^достъ на Омира и Гете, Мицкевичъ се явява достоенъ представителъ на полския гений прѣдъ чуждия свѣтъ и на това се основава неговото общечовѣко^во значение. Като вдъхновенъ пѣвецъ на природата и вѣщъ тълкователъ на най-дълбокит^е човѣшки настроения, радости и страдания, разочерования и над^ежди, които се тахт^{ят} въ всѣка душа и намиратъ отзивъ въ всѣко сърце, — Мицкевичъ е заслужилъ обичьта на всички, които сѣ се запознали съ творенията му и упознали скръбьта на неговия земенъ дѣлъ.